

ОЙ, У ПОЛІ МОГИЛА

Andantino.

Ой у по - лі мо - ги - ла з ві - тром го - во - ри - ла:

По - вій,

„По - вій, ві - тре буй - не. :ень - кий, щоб я не счор -

Повторення pp.

ні - лає.

**Ой, у полі могила з вітром говорила:
„Повій, вітре буйнесенький, щоб я не зчорніла” (2)**

**„Щоб я не чорніла, щоб я не марніла,
Щоб по мені трава росла, та ще й зеленіла”. (2)**

**І вітер не віє і сонце не гріє,
Тільки в степу при дорозі трава зеленіє. (2)**

**Ой, у степу річка, через річку кладка;
Не покидай, козаченьку, рідненького батька! (2)**

**Як батька покинеш, сам марно загинеш, —
Річенькою бистренькою за Дунай запланеш. (2)**

**Бодай тая річка коширом заросла,
Вона мого товариша за Дунай занесла. (2)**